

te, hogy hallottam-e Tabódytól ezt, meg ezt, meg ezt... — felelte a tanu.

— Nem ígért önnek valaki valamit? — kérdezte Tabódy.

A özvegy ekkor indignálódva ugrott fel:

— Az én mentalitásommal nem fér össze az ilyen dolog!...

— Hagyjuk kérem a mentalitásokat, — zárta le a vitát dr. Eisner.

Bozó Margit ezután azzal folytatta vallomását, hogy Holtzer Gyula halála után Tabódy elmondotta, hogy az elhunyt halála előtt összeveszett feleségével és azt is mondotta Holtzernére vonatkoztatva: „Megölte ez a bestia”.

A tanu vallomása után az özvegy

a vádat kiterjesztette

arra is, hogy Tabódy őt egy idegennel való barátkozással gyanúsította és most azt is mondotta, hogy „megölte ez a bestia”.

A bíróság a tárgyalást ezután elnapolta. A következő tárgyaláson több tanut hallgatnak ki.

A tárgyalás befejezése után özvegy dr. Holtzerné becsanatolt kért a bírótól azokért, amiket a tárgyalás alatt felindultságában a vádlottra vonatkozóan mondott.

— Csakis a bíróság iránti tiszteletből teszem — mondotta —, mert egyébként nincs okom semmit sem visszavonni és amit mondottam, az a legkevesebb, amit mondhattam

Sztrass-diszek és viránok nagy vásártékban Dollák Testvéreknel

Az olvasó rovata

Igen tisztelt Szerkesztőség! Sziveskedjék b. lapjában az „Olvasó rovatában” közzétenni a következőket. Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy Szegeden, az ország második városában mennyire nem törődnek a szegedi uszókka. Csak rá kell mutatni, hogy milyen állapotok vannak a városi gőzfürdő amugyis tulsufolt uszómedencéjében, ahol a szegedi egyesületek téli edzéseiket tartják. Edzés után az uszók megtörülközhetnek valamiben, ha lehetne, de törülköző hiányában kénytelenek — vizesen felöltözni. S bizony nem egyszer megtörtént, hogy egy-egy uszó edzés után emiatt súlyosan meghűlt. A városnak már sokszor szerezték dicsőséget Szeged uszói, akik ha már belétörődnek abba, hogy nem sokat gondolnak velük, annyit elvárhatnak, hogy legalább törülközőlepedőket kapjanak.

Soraim szives közléséért Szerkesztő urnak köszönetet mondva, kiváló tisztelettel: (Aldíráskok).

A panasszal kapcsolatban érdeklődtünk a gőzfürdő vezetésénél, ahol közölték, hogy az uszók akik a tréningjüket este 6 és 9 óra között tartják a fürdőben: minimális díjat: 10 fillért fizetnek személyenként. A fürdő szerint ez olyan minimális összeg, hogy ezért lepedőt nem adhatnak, a rezsiköltséget is alig tudják belőle fedezni. Sportkörökben ezzel szemben az a felfogás, hogy a város támogathatná azzal az uszókat, hogy tréningjük alkalmával rendes szolgáltatást kaphassanak.

Téli vásár

Szenzációs cikkeikkel és árakkal:

Női gumikötény	—68
1 pár gumi soknitartó	—24
Atlaszesikós belülbolyhos női nadrág kishibás	P 1.78
Műselyem sima belülbolyhos női nadrág kishibás	P 1.98
1 pár bordás női harisnya	—66
1 pár férfi téli sokni	—38
Gyermek kötött mellény	P 1.98
Férfi bolyhos, kockás kötött mellény	P 4.48
Divat női kabát	P 6.48
Divat gyapjú női kabát	P 7.98
Téli nyaksál	—68
Szejei sapka	—98
Műselyem sál fehér, vagy színes	—98
Fiu öltöny loden szövetből 3—6-ig	P 5.78
Munkaköpeny fehér vagy drapp	P 5.98
Vas lábtörölőrács	—88
Összecsukható sárrács	—18
2 drb fél kg-os szinszappan	—78

MOST VASAROLJON!

PÁRISI NAGY ÁRUHÁZ RT.

SZEGED, CSEKONICS 68 KISS UCCA SÁRO

Két vakmerő szélhámost fogott el a rendőrség

(A Délmagyarország munkatársától.) A rendőrség szombaton elfogott két veszedelmes szélhámost, akik évek óta fosztogatták az országot. A Bánsági-detektívcsoporthoz emberei találtak rájuk szombaton este az egyik Kossuth Lajos-sugárúti vendéglőben. Elfogatásukkor az egyik Temesvári Bélának, a másik M. Nagy Imrénnek mondta magát. A két szélhámós néhány nappal ezelőtt érkezett Szegedre, azzal a céllal, hogy a várost végig „tarhálják”. Jelentkeztek a főispáni hivatalban, ahol a két ember gyanus lett. Ők is megérezték, hogy baj lehet, ezért elávoztak és az irataikat is a hivatalban hagyták.

A Bánsági-detektívcsoporthoz azután rövidesen kinyomozta és elfogta őket. Kiderült, hogy évek óta keresett szélhámósok kerültek a rendőrség kezére. Temesváry és Nagy — saját bevallásuk szerint is — 1931 márciusa óta, a Székvölgy Egyleti és Főiskolai Hallgatók Egyesülete nevében gyűjtött az egész országban. Diáksapkát viseltek, hogy annál jobban megtévesszék a közönséget. Levelezőlapot, emléktárgyakat áru-

sítottak, mindezt az egyesület nevében és nagyon szépen kerestek. Szegeden már évekkor ezelőtt jártak és most, január végén ismét visszatértek ide. A nyomozás során megállapították, hogy a két szélhámós teljesen berendezkedett. Saját kézirnyomdájuk volt, ahol a szükséges hamis okiratokat, igazolványokat elkészítették. Egy sereg hamis bélyegzőt is találtak náluk. Megtalálta a rendőrség azt a könyvet is, amelyben az egyes helységekben a látogatásukat láttamoztatták a hatóságokkal. Így azután a könyvből pontosan meg lehet állapítani, hogy mikor, hol jártak.

Alig van az országnak olyan városa, községe, ahol a két szélhámós meg ne fordult volna. Temesvári a „Komáromi” és „Komlói”, M. Nagy pedig a „N. Csuri” álnévet használta. Az is lehetséges azonban, hogy a mostani nevük sem az igazi. A két ember budapesti ügynök. Mindkettőjüket őrizetbe vették, a nyomozás tovább follik. Egyelőre közigazgatási eljárás indult ellenük, a nyomozás befejezése után pedig átkísérik őket az ügyészségre.

Az iparosnyugdíj

Most — talán a kor parancsszavára — az egész ország iparossága megmozdult, hogy öregségére némi havi járadékot, nyugdíjat biztosítson magának. Nem ujkelt a mozgalom. Már ezelőtt 30 esztendővel komoly iparosnyugdíj-tervezetet és alapszabályzatot dolgozott ki és nyújtott be a minisztériumban egy lelkes kis iparoscsoport a szegedi kamara kebelében. Ezt a tervezetet a minisztérium jóváhagyta, azzal a kikötéssel, hogy legalább ezer taggal kell, hogy számoljon a nyugdíjgyűlés. A mozgalmat azonban az akkori (1904) időben az iparosság nem tartotta fontosnak, mert józan, becsületes és takarékos életmód mellett legtöbbjüknek sikerült valami kis alapot teremteni, amiből öregségükre megélhettek. Ezért aztán nem tudták a szükséges ezer tagot összehozni és az egész mozgalmat abba kellett hagyni arra az időre, amikor az iparosságnak — rosszabbul meg. Jött azután a világháború, amikor ilyen dolgokról szó sem lehetett, de a háborút követő években, amikor kilátásaink a jövő tekintetében a lehető legrosszabbak voltak, újra felütötte fejét az iparosnyugdíj mozgalom.

1921—22-ös években fennállott az iparosnyugdíj-asztaltársaság, amely az alapokat kezdte lefektetni, megindította a rendes befizetéseket, sőt színházi előadást is tartottak a nyugdíjalap javára. De az egész mozgalmat abba kellett hagyni, mert az akkori népielőléti miniszter, Vass József, elkészítette Dréhr Imre népielőléti államtitkárral az egész társadalom rokkantsági és agkori biztosításának tervezetét, melyen csak az utolsó simítások voltak már hátra és ezért nem engedélyezett semmiféle önkéntes nyugdíjgyűlést, mert az állam kebelében mindenki tagja lesz az OTI rokkantsági és agkori osztályának. Azonban ez a terv nem sikerült, csak az alkalmazotti réteget tagadták ki az egész tervből, mert ezek járuléknak behajtása látszott a legbiztosabbnak és legkifizetőbbnek. Hiszen az iparos már tanonc idejétől fizeti az agkori biztosítási járulékait és pedig 3—4 évig mint tanonc, 8—10—15 évig, mint segéd, de mikor önálló lesz, abban a pillanatban ki is esett a nyugdíjgyűlésből, ha csak önkéntesen maga tovább nem fizeti a járulékokat saját maga után. Csakhogy ezt nem teszi meg és nem is teheti meg egy iparos sem. Hísz mihelyt önállóítja magát kell egy tanonc — lán egy segéd is. Ezek után fizet már annyi, hogy nem meri a saját személtvére is elvállalni a járulékok fizetését. Tehát ezen összegek ott maradnak az OTI tartalékának, ugyanugy, mint a munkások járulékait, akik gyárakban dolgoznak s azután férjhez mennek. Ezek mind nem maradnak tagjai az OTI-nak szaporítják az OTI tartalékát, ami semmiképpen sem lehet rizikós üzlet még az 50—52 százalékos adminisztrációs költségek mellett sem.

Mikor azután az állam ezek alapján belátta, hogy az egész társadalmat nem biztosíthatja, megengedte, sőt örömmel fogadta a különböző társadalmi rétegek részéről önkéntes nyugdíjgyűlések felállítását, ami aztán gyors tempóban haladt és ügyvédek, orvosok, gyógyszerészek, magántisztviselők, stb. mind nyugdíjgye-

sületet alakítottak és alakítanak, amit mind a jövő rossz kilátásai miatt tesznek saját magukra kötelezővé azok, akiknek nem mindegy, hogy saját kis otthonukban szerény kis járadékkal éljék-e le öreg napjaikat, avagy a szegényházban, ha ugyan be tudnak jutni.

Most aztán mi, iparosok — ez az egyik legnagyobb, de egyszerűen legjobban lerongyolódott társadalmi réteg — akarjuk felállítani a mi önálló, független nyugdíjintézményünket, amit csak saját kebelünkben alkothatunk meg, hisz az iparos osztály oly szegény és annyira lerongyolódott, hogy nem képes egy nagy apparátussal és nagy dotációval rendelkező vezérkart a nyakába venni s őket örök időkre eltartani.

Az iparosság belátta, hogy ha nyugdíjat akar élvezni, akkor ahhoz a saját filléreiből kell az alapot megépíteni, de csak úgy, hogy a befizetett járulékoknak legalább 95 százaléka a tőke gvarapítását és a nevezett célt szolgálja. Ennek elérésére csak az ipartestület alkalmas, amely intézmény egvedül képes az ügyszolgálatot a legmesszebbmenő takarékoskossággal ellátni. Azonban csak önkéntes alapon lehet a nyugdíjgyűlést felállítani, amiért azután nem kell félni az azoknak, akik valami okból nem akarnak belépni, ezek kimaradhatnak. Tehát nincs értelme az esetleges gánecsokodásnak, mert a nyugdíjintézményt feltétlenül fel kell hozni ebben az évben, még akkor is, ha érezzük, hogy ez újabb terhet jelentene nekünk, mert a régi terhek alatt már amugy is roskadozunk, de a nehéz és súlyos jelenlét sokkal kétségbeesettebb a jövő, hiszen még az életörök teljében és kétségbeesett küzdelmet kell folytatnunk a létért. És mi lesz velünk, ha megöregsünk? Menház? Oda se férünk be mindnyájan és ameddig lehet, nem is akarunk odamenni, mert ez a gondolat vezet bennünket, amikor az iparosnyugdíjat szorgalmazzuk.

Most, amikor az iparosparlament az évi közgyűlés előtt áll, minden józan gondolkodású iparosnak kötelessége, hogy ott legyen és az iparosnyugdíj-javaslatot, mely fölött ez a közgyűlés lesz hivatva dönteni, mint egy ember követelje és követelje ennek az intézménynek mielőbbi létrehozását, mert ha a kormány látja, hogy mily hatalmas tábor az, amely nemcsak kívánja, hanem követeli a nyugdíjintézmény létrehozását, akkor nem zárkozzhatik el annak anyagi támogatásától, amivel azután még erősebb bázist támogat ennek az intézménynek, amelynek felállítása most már az iparosságon mulik.

Stefandel Károly.

Fájdalomtól megtört szívvel tudatjuk, hogy legjobb férj, apa, fiu és testvér

MENTUS LAJOS

folyo hó 3-án reggel 7 órakor visszaadta lelkét teremtőjének. Földi maradványait folyó hó 5-én délután fél 4 órakor kíséjük utolsó útjára a rókusai temető halottas házából.

Gyászoló család.